

i en noget lignende Retning som dette, og det blev ganske vist afvist af Formanden og kom som stridende imod den allerede da vedtagne Grundlov ikke under Afstemning; men der var det Særegne derved, at der stod deri, at den nydte Fattigunderstøttelse eftergaves med Hensyn til den Paagjældendes Valgret, og det var netop denne Begrænsning, som gjorde, at man i Forslaget ikke kunde se nogen virkelig Eftergivelse, men alene en Omgaaen af Grundloven. Saaledes behøver man jo imidlertid ikke at stille det, og saaledes er det jo ikke blevet stillet af de ærede Medlemmer. Der er her i Virkeligheden stillet Forslag om en almindelig Eftergivelse. Derimod er det jo en anden Sag, at man kan opfaste det Spørgsmaal, om det egentlig ikke er noget stødende at gaa en saadan Dimej at bestemme Noget, som man, affet fra det indirekte Maal, man har, ikke vilde bestemme for at opnaa et saadant fjernere Maal. Det er det, jeg finder mest stødende ved Sagen; men jeg vilde dog ikke deraf lade mig afholde fra at stemme for dette Lovforslags videre Behandling. Ser man nu Sagen fra Fattigvæsenets Synspunkt og spørger, hvorvidt det fra dette Standpunkt kan være tilstedeligt at indrømme en saadan almindelig Eftergivelse, tror jeg ikke, det har store Betænkkeligheder. Forholdene ere jo i denne Henseende ifølge Lovgivningen forskellige i Kjøbenhavn og udenfor Kjøbenhavn. I Kjøbenhavn bestaar der en Ret til at fordre Refusion allerede i Paagjældendes levende Live, en Ret, som selvfølgelig ogsaa kommer tilstede i hans Bo, men allerede viser sig i hans levende Live. Udenfor Kjøbenhavn er det derimod som bekendt saaledes, at der ikke kan fordres nogen Refusion af nydt Fattigunderstøttelse i den Paagjældendes levende Live. Derimod er der til en vis Grad en Ret til at fordre den i hans Dødsbo, men denne Ret er efter rigtig Fortolkning ingenlunde saa stor, som den i Almindelighed antages at være. I Almindelighed antager man nemlig, tror jeg, eller idetmindste har Rancelliet antaget det, at man

overhovedet kunde fordre enhver Fattigunderstøttelse refunderet i Vedkommendes Dødsbo; men den rigtige Fortolkning er uden Tvivl den, at man kun kan fordre den, naar den Paagjældende, paa den Tid han dør, nyder Fattigunderstøttelse, eller Fattigvæsenet maa bese hans Begravelse. Nu er det vist saa, at hele dette Krav paa Refusion neppe for Fattigvæsenet har nogen væsentlig Betydning. Betragter man navnlig Forholdene udenfor Kjøbenhavn, har det vistnok kun meget Lidet at sige. Noget mere vilde det ganske vist have at sige i Kjøbenhavn, hvis man i høj Grad benyttede sig af den Ret, Lovgivningen hjemler; men hvad angaar Refusion i levende Live, da tror jeg ingenlunde, man gjør synderlig Brug af Retten dertil; hvilken Betydning Retten til at faa Refusion i Dødsboer praktisk har her i Kjøbenhavn, veed jeg ikke, men under alle Omstændigheder forekommer der mig ikke at være tilstrækkelig Grund til for Kjøbenhavn at fastholde dette Synspunkt som noget Betydningsfuldt, naar man dog kommer til udenfor Kjøbenhavn slet ikke at tillægge det nogen videre Betydning, eller at det skulde være nødvendigt at fastholde andre Regler for Kjøbenhavn end for det øvrige Land. Jeg tror, at hele denne Refusionsret ikke har meget at sige. Man vil maasse indvende, at det især er de indirekte Midler, gjennem hvilke Fattigvæsenet kan skaffe sig Refusion, nemlig derved, at ydet Fattigunderstøttelse er Vedkommende til Ginder for at opnaa flere Rettigheder. Dette var navnlig Tilfældet med Hensyn til Indgaaelsen af Wæsteskab og er endnu Tilfældet med Hensyn til Valgret; men jeg tror rigtig nok, at der i og for sig er noget Naturligt i, at man, ligesom man med Hensyn til Indgaaelsen af Wæsteskab er kommen til meget væsentlige Indskrænkninger i det Tidligere, idet jo Loven af 29de December 1857 har indskrænket den Fattigunderstøttelse, der medfører, at man maa have Til-ladelse til at indgaa Wæsteskab af sin Fattig-kommune, til den, der er ydet i de sidste 5